

Arrest

**nr. 224 960 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf omwille van humanitaire redenen, in functie van zijn tante mevr. N(...) A(...) A(...). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigert de aanvraag op 6 april 2017. Voormelde beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 194.886 van 13 november 2017.

De gemachtigde van de staatssecretaris weigert de aanvraag voor een visum op 20 februari 2018. Dit is de bestreden beslissing:

“De betrokkene wil samen met zijn grootvader zijn tante vervoegen in België. De aanvraag van de grootvader werd geweigerd op 06/04/2017. Een beroep tegen deze weigering werd ook verworpen op 18 december 2017. De betrokkene heeft nog familie tot de derde graad in het land van herkomst, hij woont er namelijk met zijn grootvader waarmee hij al een gezamenlijke familiale band heeft. Tevens zijn er nog familieleden in Somalië die voor het kind kunnen zorgen. De grootvader heeft ook de legale voogdij van de Y(...) Y(...) A(...) sinds 2012. Het kind kan zonder de toestemming van de grootvader naar België.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een eerste middel aan:

“Eerste middel

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing stelt dat er geen concrete humanitaire elementen werden ingeroepen. Er volgt verder een feitelijke uitleg, maar nergens staat vermeld op welke bepalingen de verwerende partij zich in rechte beroept. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luiden nochtans als volgt: (...). De bestreden beslissing bevat geen enkele juridische overweging, noch een uitleg van waar het de criteria haalt waarop deze zich lijkt te baseren. Om deze reden alleen al schendt de beslissing de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet aangezien de motivering geen enkele juridische overweging bevat. Het is dan ook louter subsidiair dat de verzoekende partij in het tweede middel toch ingaat op de feitelijke overwegingen van de verzoekende partij.

Bovendien leest de verzoekende partij evenmin dat de verwerende partij zou rekening gehouden hebben met alle voorgelegde documenten in dit dossier. Op 17 januari 2019 stuurde de verzoekende partij een mail met bijkomende humanitaire elementen omtrent de medische toestand van de verzoekende partij (stuk 3). Het is hoegenaamd niet duidelijk of de verwerende partij met deze humanitaire elementen heeft rekening gehouden. Dit vormt een duidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dit laatste wordt letterlijk bevestigd door belangrijke rechtsleer - Cf. G. DEBERSAQUES en M. RYCKASEYS (stuk 4): (...). Dit betreft misschien een medische regularisatieprocedure, doch mutatis mutandis geldt hier dezelfde situatie: de verwerende partij heeft niet aan met alle elementen van het dossier rekening te hebben gehouden en de motivering is aldus niet adequaat. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing reeds genomen werd op 20 februari 2018, zij ontkent de bijgebrachte info gekregen te hebben en stelt dat deze bovendien dateert van na de weigeringsbeslissing, die slechts op 13 februari 2019 (!) betekend werd. Zolang ze de verzoekende partij niet betekend werd, was ze haar niet tegenwerpelijk. Een beslissing kan immers maar uitwerking krijgen vanaf de betekening. De verzoekende partij volhardt in haar middel en stelt zich op het standpunt dat de verwerende partij, die duidelijk de redelijke termijn overschreden heeft in het betekenen van haar beslissing, had moeten rekening houden met de nieuw aangebrachte elementen. In plaats daarvan heeft zij, na de mail van de raadsman gekregen te hebben, beslist om eindelijk eens haar (niet meer upgedate) beslissing te betekenen (stuk 5). Dit is manifest onredelijk. De bestreden beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Verzoeker laat na te verduidelijken wat hij bedoelt met de kritiek dat *“De bestreden beslissing geen enkele juridische overweging (bevat), noch een uitleg van waar het de criteria haalt waarop deze zich lijkt te baseren”*. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat te stellen dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet geen criteria voorziet. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt: *“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”*

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, in casu in casu de beslissing tot weigering van de afgifte van de visum van de grootvader op 6 april 2017.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt dat er geen rekening zou zijn gehouden met alle voorgelegde documenten in het dossier: op 17 januari 2019 zou een e-mail zijn verzonden met bijkomende humanitaire elementen omtrent de medische toestand van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een e-mail van 17 januari 2019 zou zijn ontvangen door de verwerende partij. De bestreden beslissing werd genomen op 20 februari 2018 zodat er geen rekening kon worden gehouden met elementen die op dat moment niet ter kennis waren gebracht. De e-mail van 17 januari 2019 dateert van na het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De kennisgeving van een beslissing is geen aanvechtbare rechtshandeling, doch slechts een loutere uitvoeringshandeling met als doel de betrokkene in staat te stellen om te oordelen over het eventueel aanwenden van de door de wet voorziene rechtsmiddelen tegen de akte.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in de synthesememorie een tweede middel aan:

“Schending van de materiële motiveringsverplichting

Ondergeschikt meent de verzoekende partij dat er in casu ook sprake is van een schending van de materiële motiveringsverplichting. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van

de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Verzoekende partij kent de motieven in rechte niet (cf. eerste middel), doch de motieven in feite zijn geenszins aanvaardbaar.

Vooreerst staat een schriftelijke toestemmingsvereiste van de ouder met het ouderlijk gezag nergens expliciet beschreven in artikel 9 VW als absolute vereiste alvorens een visum kan worden toegekend. Het spreekt voor zich dat de verzoekende partij slechts nadien zal kunnen reizen en op het vliegtuig zal worden gelaten naar België als haar adoptievader de persoon die haar begeleidt hier een officiële toestemming voor heeft gegeven. Mocht de verwerende partij dit bovendien dermate belangrijk vinden dat dit een weigering verantwoordt, dan stelt zich de vraag waarom dit motief de vorige keer niet bestond. Verzoekende partij krijgt de indruk dat de verwerende partij de kritiek van de Raad in haar vernietigingsarrest dd. 13 november 2017 omtrent het onderzoek van verwerende partij naar het humanitair karakter van de zaak zoveel als mogelijk tracht te omzeilen.

De verwerende partij stelt bovendien dat de tante in België als halfzus geregistreerd staat in haar dossier. Dat klopt ook: verzoekende partij werd na het overlijden van haar moeder geadopteerd door haar grootvader, waardoor zij tevens de broer werd van haar tante. Dit laatste blijkt onder meer uit de "Death declaration and child custody", dat ter staving van de aanvraag werd neergelegd (stuk 3).

Tot slot stelt de verwerende partij dat er andere familieleden tot in de 3de graad kunnen instaan voor betrokkene. Nochtans weet de verwerende partij dat de verzoekende partij, net zoals haar grootvader, asielzoeker is in Nairobi. Zij kan dus niet terug naar Somalië. Evenmin wordt betwist dat zij en haar grootvader alleen in Nairobi verblijven. In het vernietigingsarrest dd. 13 november 2017 wordt dit trouwens expliciet aangehaald om het humanitair karakter van de zaak en het belang van een deugdelijke motivering te benadrukken. Desalniettemin gaat de bestreden beslissing er ten onrechte van uit dat de verzoekende partij in haar land van herkomst woont met haar grootvader, quod non! Wat verwacht de verwerende partij dan eigenlijk? Deze motivering slaat nergens op.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat dit een materiële vergissing betreft en dat zij uiteraard meende dat de verzoekende partij in Nairobi zou kunnen verder verzorgd worden door haar grootvader en dus niet in haar land van herkomst. Tegelijkertijd wijst zij een beetje verder in haar nota met opmerkingen ter terug op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris er terecht op gewezen heeft dat er in Somalië verschillende familieleden verblijven (waarbij zij er aan voorbijgaat dat die geen verblijfsrecht in Kenia hebben) die voor de verzoekende partij (waarbij zij eraan voorbijgaat dat zij niet naar Somalië terugkan) kunnen zorgen. De reden waarom zij juist haar tante/zus wenst te vervoegen is omdat deze de moederrol op zich genomen heeft na het overlijden van haar moeder. Haar grootvader is momenteel haar adoptievader, doch deze heeft, zeker naar Somalische normen, reeds een aanzienlijke leeftijd bereikt. Vandaar dat zij met haar adoptievader haar zus/tante in België wenst te vervoegen. Aldus is dit evenmin een valabel motief.

Bovendien maakte de verwerende partij op 17 januari 2019 bewijzen over dat zij dringend betere medische zorg nodig heeft. Zij lijdt aan scoliose, een afwijkende kromming van de wervelkolom. Zij zou eigenlijk een operatie door specialisten moeten krijgen, doch gelet op het feit dat dit de wervelkolom betreft is dit een zeer delicate zaak. Aldus blijkt dat de verwerende partij niet is uitgegaan van correcte feitelijke gegevens, minstens had de verwerende redelijkheidshalve, gelet op de lange termijn tussen beslissingname en betekening, de nieuwe elementen tegen het licht moeten houden in plaats van eenvoudigweg de betekening (die dan plots wel lukte) te bevelen. Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij is het de vraag of zij tot dezelfde beslissing zou zijn gekomen, mocht zij wel van correcte feitelijke gegevens zijn uitgegaan. In die zin werd dus tevens het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden."

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de grootvader de legale voogdij van Y(...) Y(...)A(...) heeft sinds 2012. Hieruit volgt dat het kind niet zonder de toestemming van de grootvader naar België kan reizen. De verzoekende partij kan worden gevolgd dat *“Het voor zich (spreekt) dat de verzoekende partij slechts nadien zal kunnen reizen en op het vliegtuig zal worden gelaten naar België als haar adoptievader de persoon die haar begeleidt hier een officiële toestemming voor heeft gegeven”*. In de bestreden beslissing wordt echter door de gemachtigde geen melding gemaakt van het feit dat er een schriftelijke toestemming noodzakelijk zou zijn van de ouder/persoon met het ouderlijk gezag vooraleer een visum zou kunnen worden afgeleverd. In ieder geval betreft het een weigeringsbeslissing zodat de vraag, of er voor of na een positieve beslissing toestemming van de adoptievader/voogd vereist is, niet aan de orde is. Terwijl de grootvader ook een aanvraag voor een visum heeft ingediend, doch deze aanvraag werd geweigerd op 6 april 2017, en het beroep bij de Raad vervolgens werd verworpen. De gemachtigde kon er dan ook terecht van uitgaan dat de grootvader er zal blijven, en dan ook verder voor het kind zal zorgen.

De verwerende partij kan worden bijgetreden in de uitleg in de nota dat er per vergissing werd melding gemaakt van *“het land van herkomst”* en niet Nairobi en dat *“Het duidelijk (is) dat er nadien nog wordt verwezen naar de familieleden in Somalië, zodat er wel degelijk van uit kan worden gegaan dat de eerste optie (waar de grootvader verblijft) betrekking heeft op Nairobi.”* In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij samenwoont met haar grootvader waarmee zij al een gezamenlijke familiale band heeft en er nog familie heeft tot de derde graad. Zoals hierboven vermeld blijkt dat *“het land van herkomst”* dient te worden gelezen als Nairobi. De kritiek van de verzoekende partij dat *“Evenmin wordt betwist dat zij en haar grootvader alleen in Nairobi verblijven”* kan niet tot de vernietiging leiden, aangezien de verwerende partij stelt dat de grootvader van de verzoekende partij geen visum heeft verkregen, dat zij samenwonen en dat de grootvader de legale voogdij heeft over de verzoekende partij. Het feit dat de grootvader van de verzoekende partij reeds een aanzienlijke leeftijd zou hebben bereikt, maakt niet dat de verzoekende partij niet meer door hem zou kunnen worden verzorgd.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de tante in België als halfzus staat geregistreerd, dient te worden vastgesteld dat deze kritiek geen betrekking heeft op de bestreden beslissing. Dit motief kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.). Het gegeven dat de tante/zus de moederrol vervult, is overigens niet te rijmen met het feit dat mevr. N(...) A(...) A(...) heeft verklaard op 21 juni 2015 in België te zijn aangekomen en de verzoekende partij haar sindsdien niet meer heeft gezien. Er ligt ook geen bewijs voor van enig contact voor deze periode.

Waar de verzoekende partij nogmaals wijst op een e-mail van 17 januari 2019 volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. MILOJKOWIC